

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/92/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200375
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7014200375.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: R. X. - GAS STAV, so sídlom Buzulucká 9, Košice, IČO: 40 164 284, zastúpeného JUDr. Ivanou Harbuľákovou Škárovou, advokátkou so sídlom Gelnická 12, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100303/1/11944-69377/2014/5309 zo dňa 7. februára 2014, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/42/2014-51 zo dňa 2. júla 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/42/2014-51 zo dňa 2. júla 2014, **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 142,04 €, na účet JUDr. Ivany Harbuľákovvej Škárovej, titulom trov právneho zastúpenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) rozhodnutie žalovaného 1100303/1/11944-69377/2014/5309 zo dňa 07.02.2014, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9812401/5/5001695/2013/KoAn zo dňa 08.11.2013 (Daňový úrad Košice, pobočka Spišská Nová Ves, ako správny orgán prvého stupňa rozhodnutím o vyrubení rozdielu dane č. 9812401/5/5001695/2013/KoAn zo dňa 08.11.2013 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 76 600 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 2012) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu súd zistil, že sa v ňom nachádzajú objednávky žalobcu na vykonanie stavebných prác, adresované spoločnostiam Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o., pri každej faktúre sa nachádza podrobný súpis vykonaných stavebných prác, príjmové a výdavkové doklady, pohyby na účte žalobcu,

kniha záväzkov ku dňu 31.12.2012, fotodokumentácia o zrealizovaní stavebných prác obytného domu na Fábryho ulici 7 a Jegorovovom námestí 3. V administratívnom spise sa ďalej nachádzajú - čestné prehlásenie konateľky spoločnosti Rivara, s.r.o. Y. P., ktorá prehlasuje, že spoločnosť Rivara, s.r.o. zrealizovala práce na stavbe: „obnova bytového domu na ulici Fábryho 7 v Košiciach“ v súlade s projektovou dokumentáciou, vypracovanou spoločnosťou OLICON, s.r.o., a taktiež zrealizovala práce na stavbe: „obnova bytového domu na ul. Jegorovovo námestie č. 3 v Košiciach“ v súlade s projektovou dokumentáciou a bez závad. V administratívnom spise sa taktiež nachádza vyhlásenie k realizovaniu prác Bielerkevskej 1, 3, Košice, potvrdené predsedom SBD III Košice P. Z., PhD., ktorým vyhlasuje, že firma R. X. - GAS STAV, Buzulucká 9, Košice, zrealizovala výmenu zvislých rozvodov vody, plynu a kanalizácie na bytovom dome Bielerkevskej 1, 3, Košice a taktiež sa nachádza čestné prehlásenie, podpísané starostom obce Slanská Huta J. U., ktorým čestne prehlasuje, že výkopové práce, napojenie vody a kanalizácie, boli vykonané riadne a včas a v súlade s projektovou dokumentáciou.

Podľa názoru krajského súdu v danom prípade správca dane vychádzal z nesprávneho výkladu ustanovenia § 24 ods. 1 Daňového poriadku o rozložení dôkazného bremena. Krajský súd uviedol, že dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne a nemožno ho ponímať extenzívne a rozširovať ho na preukázanie všetkých, respektíve akýchkoľvek skutočností, teda i tých, ohľadne ktorých takáto povinnosť postihuje úplne iný subjekt.

Krajský súd sa nestotožnil so záverom žalovaného, že žalobca, ktorý je zaťažený dôkazným bremenom, nepredložil také dôkazy, ktorými by preukázal svoje tvrdenie, že k dodaniu stavebných prác, deklarovovaných spornými faktúrami došlo, pričom takýto záver je vyvodzovaný z toho, že žalobca nepreukázal skutočnosti ohľadne dodávky stavebných prác subdodávateľov, jeho dodávateľov, teda osôb, s ktorými on sám žiadne zmluvy neuzatváral.

Krajský súd konštatoval, že rozsah dôkazného bremena daňového subjektu je daný v ustanovení § 24 ods. 1 Daňového poriadku. Daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov.

Podľa krajského súdu skutočností, vymedzené v § 49 ods. 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu. Z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa jeho dodávateľa a dodávateľových subdodávateľov. Tieto skutočnosti nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a ani nemôže z týchto skutočností daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu a poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House), kde súdny dvor vyslovil, že nárok na odpočet nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia, zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť. Každá transakcia musí byť posudzovaná sama o sebe a charakter jednotlivých transakcií nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo následnými udalosťami.

Na základe toho potom krajský súd dospel k záveru, že ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom dodaných stavebných prác a ich ceny od určitého dodávateľa a vyčerpá vlastné dôkazné bremeno. V danom prípade správca dane pričítal žalobcovi, ako daňovému subjektu, existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu ohľadom porušenie jeho práva správcou dane, keďže mu neumožnil zúčastniť sa ústneho pojednávania a klásť otázky zástupcom spoločnosti IGOMAR s.r.o. a SPODSTAV, s.r.o., nakoľko tieto osoby nevystupovali v daňovom konaní ako jeho účastníci (§ 59 ods. 1 daňového poriadku), ale na daňovom konaní sa zúčastnili ako iné osoby, ktoré správca dane na daňové konanie prizval (§ 59 ods. 2 Daňového poriadku).

Žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, súd náhradu trov konania priznal podľa § 250k ods. 1 O.s.p. vo výške 496,12 €.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, pričom podľa jeho názoru bola vec po právnej a skutkovej stránke posúdená krajským súdom nesprávne a žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/42/2014-51 zo dňa 02.07.2014 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Podľa žalovaného z ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004

Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) vzniká platiteľovi dane právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť a pokiaľ tovar a služby použije na dodávku tovarov a služieb ako platiteľ. Platiteľ preukazuje nárok na odpočítanie dane faktúrou (§ 71 cit. zákona), prípadne inými daňovými a účtovnými dokladmi. Doklady vyhotovené s požadovanými náležitosťami a riadne zaúčtované nemôžu byť podkladom pre uznanie nároku na odpočítanie dane, pokiaľ nie je preukázané, že k uskutočneniu deklarovaného obchodu fakticky došlo tak, ako je to v dokladoch prezentované. Dôkazné bremeno daňového subjektu v daňovom konaní je postavené na zásade, že každý daňový subjekt má povinnosť sám daň priznať, teda má bremeno tvrdenia, ale má tiež povinnosť svoje tvrdenie doložiť, t.j. má bremeno dôkazné. Daňový subjekt unesie dôkazné bremeno, keď predloží správcovi dane doklady spĺňajúce požiadavky stanovené zákonom a keď údaje na dokladoch zodpovedajú zistenému skutkovému stavu. Uskutočnenie zdanieľných obchodov nie je možné preukázať iba existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom dodaných stavebných prác a ich ceny od dodávateľov. Pre žalobcu, ako platiteľa dane z pridanej hodnoty vyplýva, v prípade existencie pochybností, pri uplatňovaní práva na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry povinnosť preukázať, že zdanieľné obchody boli reálne uskutočnené, a to osobou uvedenou na faktúre. Žalovaný uviedol v odvolaní, že dôkazy predložené žalobcom (faktúry, účtovné doklady, a iné doklady) nepreukázali reálnu existenciu obchodných prípadov. Hodnovernosť a pravdivosť predložených dokladov bola spochybnená a výpovede Y. P., konateľky spoločností Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o., čestné prehlásenia starostu obce Slanská Huta a Y. X. PLYNOSTAV, ktoré neobsahovali údaje o konkrétnom dodávateľovi prác a spôsobe ich vykonania, nemali takú dôkaznú silu, na základe ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností prijať záver že žalobca skutočne prijal deklarované služby (práce) od dodávateľov uvedených na sporných faktúrach (spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o.).

Podľa jeho názoru, ak správca dane v rámci daňovej kontroly preukázateľne spochybnil vierohodnosť, pravdivosť a úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil dôkaznú povinnosť (§ 24 ods. 2 Daňového poriadku), v takom prípade je na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcovi dane, pričom žalobca pochybnosti správcu dane nevyvrátil.

Pokiaľ krajský súd poukázal na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronic), C-484/03 (Bond House), kde súdny dvor vyslovil, že nárok na odpočet dane nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platiteľ nevie alebo nemôže vedieť a že každá transakcia musí byť posudzovaná sama o sebe a charakter jednotlivých transakcií nemôže byť zmenený predchádzajúcimi alebo nasledujúcimi udalosťami.

Podľa žalovaného v danom prípade nie je možné aplikovať tento rozsudok, pretože Súdny dvor Európskej únie v týchto spojených prípadoch vychádzal z toho, že plnenie, o ktoré ide vo veci samej, predstavuje dodávku tovarov uskutočnenú osobou podliehajúcou dani a ide o hospodársku činnosť ako ju definuje šiesta Smernica, ak spĺňajú objektívne kritéria na to, aby plnenie, o ktoré ide vo veci samej, bolo posúdené ako dodávky tovarov. V danom prípade sa jedná o poskytnutie služieb - stavebných prác, ktoré neboli dodané, čiže nebola splnená podmienka podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Žalovaný zároveň poukázal, že z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pokiaľ sa žalobca v daňovom konaní, alebo v súdnom prieskumnom konaní odvolával na niektoré rozsudky Súdneho dvora, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z rozsudkov Súdneho dvora, a nielen uvádzať niektoré právne závery v týchto rozsudkoch uvedené. Pokiaľ sú jeho tvrdenia len všeobecné, nemôže na ne súd v správnom súdnictve prihliadať.

Žalovaný je toho názoru, že vzhľadom prevažujúcu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa neprikláňa k absolutizácii materiálnej existencie tovaru (služby, práce). napr. v rozsudku sp. zn. 5Sžf/17/2011 zo dňa 23.02.2012 uviedol: „Podmienky uvedené v § 49 ods.1 a 2 písm. a) a v § 51 ods.1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani

za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok uplatňuje, preukázal splnenie podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že deklarované obchody boli reálne uskutočnené, a to osobou uvedenou na faktúre". Obdobné právne závery vyplývajú aj z uznesenia Ústavného súdu SR č. III. US 401/09-17 zo dňa 16.12.2009 a rozsudkov NS SR č.k. 8Sžf/9/2012, č.k. 2Sžf/33/2012, č.k. 3Sžf/95/2012 a č.k. 8Sžf/27/2011.

Žalobca sa vyjadril k podanému odvolaniu žalovaného a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že stotožňuje so závermi Krajského súdu v Košiciach uvedenými v predmetnom rozsudku.

Žalobca poukázal na to, že pri posudzovaní oprávnenosti jeho nároku na odpočet DPH mali byť predmetom dokazovania skutočností, že spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. dodali žalobcovi služby tak, ako sú uvedené v sporných faktúrach, že boli platcom DPH a voči žalobcovi si uplatnili daň z pridanej hodnoty zo služieb dodaných žalobcovi a že má od spoločností faktúry vyhotovené podľa § 71 Zákona o DPH a predmet dokazovania nemôže byť správcom dane svojvoľne rozširovaný o ďalší okruh subjektov (spoločnosti IGOMAR, s.r.o., SPODSTAV s.r.o. a RS cargo, s.r.o.) a skutočností (realizácia prác týmito ďalšími subjektmi).

Žalobca poukázal na úradný záznam č. 9812401/5/2045732/2013/KoAn zo dňa 20.05.2013 a Protokol zo dňa 08.07.2013 č. 9812401/5/3264878/2013/KoAn, str. 6.

Žalobca poukázal na to, že spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. dodali žalobcovi služby tak, ako sú uvedené v účtovných a iných dokladoch predložených v daňovom konaní (objednávky, faktúry, súpisy prác, fotodokumentácia, čestné vyhlásenia a pod.). Dňom dodania týchto služieb vznikla spoločnostiam Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a žalobcovi vzniklo právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 Zákona o DPH.

Podľa názoru žalobcu správca dane nepreukázal, že by tvrdenia žalobcu a konateľky spoločností Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. o tom, že práce pre žalobcu realizovali spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o., bolo nepravdivé. Je pravdou, že správca dane preukázal nepravdivosť tvrdenia konateľky spoločností Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. o tom, že práce pre spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. boli realizované prostredníctvom spoločností IGOMAR, s.r.o., SPODSTAV s.r.o. a RS cargo, s.r.o. (dokazovanie tejto skutočnosti podľa nášho názoru presahuje predmet dokazovania stanovený vyššie citovanými právnymi normami), táto skutočnosť však automaticky (bez existencie ďalších dôkazov) nezakladá nepravdivosť jej tvrdenia o tom, že fakturované práce pre žalobcu skutočne zrealizovali spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o.

Žalobca taktiež poukázal na to, že vierohodnosť, správnosť a úplnosť dokladov predložených žalobcom nebola správcom dane nikdy spochybnená. Správca dane spochybnil výlučne vierohodnosť dokladov týkajúci sa spoločností IGOMAR, s.r.o., SPODSTAV s.r.o. a RS cargo, s.r.o.

Žalobca je toho názoru, že Sme toho názoru, že samotná „pochybnosť“ správcu dane o uskutočnenom zdaniteľnom plnení nemôže byť v právnom štáte dôvodom pre popretie nároku žalobcu na odpočet dane z pridanej hodnoty. Správca dane musí vykonaným dokazovaním dostatočne preukázať, že skutočností, ktoré deklaruje daňový subjekt, sa nestali, resp. sa nestali tak, ako to deklaruje daňový subjekt. To znamená, že správca dane musí preukázať nepravdivosť skutočností deklarovaných žalobcom pri uplatnení nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty na úrovni istoty. Ďalej uviedol, že vykonaného dokazovania, najmä s prihliadnutím na súhlasné výpovede účastníkov uskutočneného zdaniteľného plnenia (t.j. výpovede žalobcu a konateľky spoločností Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o.), skutočnosť, že rovnako ako žalobca, a i spoločnosti Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. riadne zaúčtovali sporné faktúry do svojho účtovníctva a zahrnuli ich do daňového priznania, vierohodnosť, správnosť a úplnosť dokladov o zdaniteľnom uskutočnenom medzi žalobcom a spoločnosťami Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. nebola spochybnená a bola preukázaná existencia materiálneho plnenia fakturovaného spornými faktúrami, t.j. bolo preukázané, že v prípade dokladov predložených žalobcom sa nejedná len o formálnu existenciu dokladov, ale ide o doklady odrážajúce reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia medzi žalobcom a spoločnosťami Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o., je zrejmé, že správca dane nepreukázal, že k uskutočneniu zdaniteľného plnenia medzi žalobcom a spoločnosťami Rivara, s.r.o. a SK Zip Company, s.r.o. nedošlo.

Na záver poznamenal, že pri určovaní práv a povinností žalobcu ako objednávateľa diela sa má prihliadať

aj na obchodné zvyklosti a bežnú prax.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.) dňa 30.04.2015.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

ZSDP v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určeniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu ako i s tvrdeniami žalovaného a dal odpoveď na výklad a aplikáciu použitých zákonných ustanovení v napádaných rozhodnutiach, a preto sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu tak, ako ich uviedol aj v tomto svojom rozsudku a na potvrdenie jeho správnosti

považuje za potrebné doplniť, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z rozhodovacej činnosti SD EÚ, napr. v rozsudku vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11) SD EÚ v prvom rade pripomenul boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady 2006/112/ES (bod 41). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. V predmetnej veci položené prejudiciálne otázky vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, sa uskutočnilo tak, ako to vyplýva z príslušnej faktúry, a že faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112/ES (bod 44).

V predjednávanej právnej veci však nebolo správcom dane jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by sa zdaniteľné plnenie neuskutočnilo tak, ako to uviedol žalobca a ako bolo zisťované z predložených dokladov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu, avšak nie absolútne. V tejto súvislosti poukazuje aj na konštantnú judikatúru, podľa ktorej „hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu môže správny orgán pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.

Tým, že žalovaný neodstránil rozpory medzi zásadnými dôkazmi, pričom svoje rozhodnutie svojvoľne oprel len o jeden z nich (druhý považoval za irelevantný), významným spôsobom porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov v správnom konaní. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia v konkrétnej právnej veci sa musí obmedziť len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 142,04 €, na účet JUDr. Ivany Harbulákovvej Škárovej, za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného) 134,00 € a 1x režijný paušál 8,04 €.

Na podanie zo dňa 17.11.2014 neprihliadal a ani zaň náhradu trov konania nepriznal, nakoľko súd žalobcu o doplnenie jeho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného nežiadal, ako aj na skutočnosť, že bolo podané po lehote uvedenej v § 209a ods. 3 O.s.p. a za použitia § 205 ods. 3 O.s.p., ktorá sa analogicky vzťahuje aj na vyjadrenie k odvolaniu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.